

เจ้าชายกบ

ณ เมืองแห่งหนึ่ง มีเจ้าหญิงผู้งดงามอาศัยอยู่ในปราสาทหลังใหญ่ อยู่มาวันหนึ่งพระราชินีซึ่งเป็นพ่อของเธอได้เข้ามาในห้องนอนพร้อมลูกบอลสีทอง เพื่อมอบให้เป็นของขวัญวันเกิดให้แก่เธอ “สุขสันต์วันเกิดนะลูกรัก พ่อหวังว่าลูกจะชอบของขวัญที่พ่อมอบให้” พระราชินีกล่าว เจ้าหญิงยิ้มหวานดีใจทันทีที่เห็นลูกบอล “ขอบคุณค่ะท่านพ่อ” เธอกล่าวขอบคุณพร้อมกระโดดกอดพระราชินีด้วยความดีใจ ในทุก ๆ วัน เจ้าหญิงมักจะชอบเล่นโยนลูกบอลสีทองอยู่ในปราสาท เล่นได้ทั้งวันตั้งแต่เช้าถึงเย็น จนกระทั่งวันหนึ่งเธอเริ่มเบื่อกับการเล่นลูกบอลในปราสาท จึงออกไปเล่นที่สวนข้างนอกปราสาทบ้าง เจ้าหญิงโยนลูกบอลสีทองเล่นไปเรื่อย ๆ จนไม่ได้คิดว่าข้างหน้าเป็นสระน้ำ ในขณะที่เจ้าหญิงได้โยนลูกบอลสูงกว่าปกติ แต่คราวนี้เธอไม่สามารถรับได้ จึงทำให้ลูกบอลสีทองตกลงพื้น แล้วลิ่งตกลงไปในสระน้ำ และจมลงไป “โธ่ โธ่ นะ ลูกบอลสีทองของฉัน ฮือๆ” เจ้าหญิงนั่งร้องไห้ด้วยความเสียใจ และทันใดนั้นเองเจ้ากบน้อยก็กระโดดไปมาอยู่ข้าง ๆ เจ้าหญิงที่ยังคงนั่งเสียใจอยู่ “อ๊ับ อ๊ับ เจ้าหญิงแสนสวยของข้า เพราะเหตุใดท่านจึงมานั่งร้องไห้เช่นนี้” เจ้ากบถาม เจ้าหญิงจึงเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดให้ฟัง เมื่อเจ้ากบน้อยได้ฟังเรื่องราวแล้วจึงอาสาที่จะช่วยตามหาลูกบอลให้ แต่มีข้อแม้ว่า “ถ้าหม่อมฉันสามารถตามหาลูกบอลของเจ้าหญิงได้สำเร็จ เจ้าหญิงต้องสัญญาว่าจะยอมเป็นเพื่อนสนิทกับหม่อมฉัน และให้หม่อมฉันได้นั่งโต๊ะกินข้าวคู่กับท่าน รวมไปถึงนอนเคียงข้างกับท่านด้วย เจ้าหญิงจะทำได้หรือไม่” ด้วยความที่เจ้าหญิงอยากได้ลูกบอลคืนมากเหลือเกิน จึงรีบรับปากโดยไม่ทันคิด “ได้สิ ข้าสัญญา” เมื่อเจ้าหญิงได้ให้สัญญากับเจ้ากบแล้ว เจ้ากบน้อยก็ดีใจและกระโดดลงไปในสระน้ำทันที เจ้ากบน้อยดำหาลูกบอลสีทองอยู่นานและสุดท้ายก็เจอและนำขึ้นมาให้เจ้าหญิง เจ้าหญิงดีใจมาก รีบคว้าลูกบอลมากอดไว้และเดินจากไปโดยไม่ได้นึกถึงเจ้ากบเลย พอตกเย็น เจ้าหญิงได้นั่งโต๊ะทานอาหารเย็นร่วมกับพระราชินีและพระราชินีเมื่อทั้งสามกำลังทานอาหารร่วมกันอย่างเอร็ดอร่อย ก็ได้ยินเสียง “อ๊ับ อ๊ับ... อ๊ับ อ๊ับ” ดังมาจากหน้าประตู พระราชินีจึงให้หญิงรับใช้ไปเปิดดู เมื่อหญิงรับใช้ได้ไปเปิดก็เห็นเจ้ากบอยู่ที่หน้าประตู สาวใช้จึงเฝ้าถามขึ้นว่า “เจ้าขึ้นมาที่นี่ได้อย่างไร” เจ้ากบจึงตอบขึ้นมาว่า “อ๊ับ อ๊ับ ข้าคือเพื่อนสนิทของเจ้าหญิง และได้รับคำเชิญจากเจ้าหญิงให้ขึ้นมาทานอาหารด้วย” สาวใช้ได้ยินดังนั้นก็ประหลาดใจ และบอกให้เจ้ากบรออยู่ตรงนี้ก่อน สาวใช้จึงเดินเข้ามาหาเจ้าหญิงและบอกตามที่เจ้ากบน้อยได้บอกมา พระราชินีประหลาดใจเป็นอย่างยิ่ง “มันจะเป็นไปได้ยังไง นี่มันเกิดเรื่องอะไรขึ้น” พระราชินีหันไปถามเจ้าหญิง “คืออย่างนี้ค่ะท่านพ่อ” จากนั้นเจ้าหญิงได้เล่าเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นให้พระราชินีและพระราชินีฟัง เมื่อฟังเรื่องราวทั้งหมดแล้วพระราชินีจึงพูดขึ้นว่า “เมื่อเจ้าได้ให้คำสัญญาไว้แล้ว เจ้าจะต้องรักษาคำสัญญาที่ให้ไว้กับเจ้ากบ” และได้สั่งหญิงรับใช้ว่า “จงไปเปิดประตูให้เจ้ากบเข้ามาได้” ส่วนพระราชินีหันไปพูดกับหญิงรับใช้อีกคนหนึ่งว่า “ส่วนเจ้าไปจัดเตรียมจานช้อนแก้วน้ำ มาให้เจ้ากบด้วย ใช้ชุดเดียวกับที่เราใช้รับแขก” เมื่อเจ้ากบเข้ามา ก็ได้กระโดดขึ้นโต๊ะร่วมทานอาหารกับทุกคนอย่างเอร็ดอร่อย จากนั้นไม่นานเจ้าหญิงจึงขอตัวขึ้นไปนอน แต่คำสัญญาอย่างไม่ได้จบเพียงเท่านี้ เจ้ากบน้อยจึงรีบพูดขึ้น “งั้นข้าจะขึ้นไปนอนพร้อมเจ้าหญิงเลย ข้ากำลังง่วงพอดี กินอิ่มก็อยากนอนหลับ” เจ้ากบพูดพร้อมกระโดดไปมาด้วยความตื่นเต้น เจ้าหญิงทำท่าจะปฏิเสธ แต่พระราชินีพูดขึ้นก่อนว่า “เจ้าหญิง...จงทำตามคำสัญญา” เจ้าหญิงได้แต่เดินคอดกขึ้นไปยังห้องนอน พร้อมกับมีเจ้ากบกระโดดเหยง ๆ ยิ้มร่าอย่างมีความสุขตามไป เจ้าหญิงและเจ้ากบนอนลงบนเตียงเดียวกัน เจ้าหญิงรู้สึกทั้งรังเกียจและขยะแขยง แต่ด้วยความเหนียวจึงทำให้ผล็อยหลับไป เช้าวันรุ่งขึ้นเจ้ากบตื่นมาแต่เช้าและปลุกเจ้าหญิงให้ตื่นขึ้น “อรุณสวัสดิ์ เจ้าหญิงแสนสวย” เจ้าหญิงตื่นขึ้นมาด้วยความงัวเงียทั้งง่วงทั้งหงุดหงิดที่ถูกปลุกแต่เช้า “เจ้ากบประหลาด เจ้ากล้าดียังไงมาปลุกข้าแต่เช้าเช่นนี้ ข้าทานไมไหวแล้วนะ มีอะไรบ้างไหมที่ข้าพอจะทำให้เจ้าเลิกยุ่งกับข้าสักที” ด้วยความดีใจที่ได้ยินเจ้าหญิงพูดออกมาเช่นนั้น เจ้ากบจึงรีบตอบออกไปว่า “หม่อมฉันขอขอสุดท้าย ให้เจ้าหญิงช่วยจุมพิตหม่อมฉัน แล้วหม่อมฉันจะไปจากที่นี่ ไม่กวนใจท่านอีกเลย” แต่คำพูดนั้นก็กลับทำให้เจ้าหญิงยิ่งโมโหหนักขึ้นจึงไล่เจ้ากบออกไป “ออกไปจากห้องของข้าเดี๋ยวนี้ เจ้ากบประหลาด และอย่าได้หวังเลยว่าจะได้รับการจุมพิตจากข้า พอได้ยินดังนั้น เจ้ากบก็เสียใจมากจนน้ำตาไหลออกมา “ใคร ๆ ก็รังเกียจรูปร่างหน้าตาของหม่อมฉัน มันช่างน่าเกลียดน่ากลัว ไม่เคยมีใครอยากเป็นเพื่อนกับหม่อมฉันเลย ไม่ว่าจะทำดีต่อพวกเขาแค่ไหน เจ้าหญิงก็คงเหมือนคนอื่น ๆ ทุกคนช่างใจร้าย มนุษย์ช่างใจร้าย

เจ้าหญิงก็ใจร้าย” เมื่อเจ้าหญิงได้ฟังความเสียใจของเจ้ากบ พร้อมกับเห็นน้ำตาของมัน ก็เกิดความสงสาร จึงใจอ่อนยอมทำตามคำขอร้อง “ไม่ต้องร้องให้แล้วเจ้ากบ ข้าจะยอมจูบเจ้าก็ได้ แต่ครั้งเดียวเท่านั้นนะ แล้วเจ้าจะต้องเลิกยุ่งกับข้าอีก” จากนั้นเจ้าหญิงค่อย ๆ เอามือประคองเจ้ากบขึ้นมา และก้มลงจูบไปที่เจ้ากบ และทันทีที่ปากของเจ้าหญิงจูบโดนปากของเจ้ากบ ได้เกิดแสงสีขาวระยิบระยับสว่างจ้าไปทั่วทั้งห้อง เจ้าหญิงมองไม่เห็นอะไรเลยจนกระทั่งแสงค่อย ๆ เลือนหายไป และทันใดนั้นเองเธอแทบไม่เชื่อสายตาตัวเอง เพราะสิ่งที่เห็นคือ จากร่างที่เคยเป็นเจ้ากบประหลาดค่อย ๆ กลายเป็นเจ้าชายรูปงาม เจ้าหญิงตกใจมากจึงพูดว่า “เจ้าเป็นใครกัน แล้วเกิดอะไรขึ้นกับเจ้ากบตัวนั้น” เจ้าหญิงถามด้วยความตกใจ เจ้าชายจึงเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้ฟัง “หม่อมฉันเป็นเจ้าชายในเมืองแห่งหนึ่งที่ถูกสาบให้กลายเป็นกบ และคำสาบนั้นจะถูกถอนต่อเมื่อได้รับการจูมพิตจากความเมตตาเท่านั้น” เมื่อเจ้าหญิงเข้าใจเรื่องราวทั้งหมดแล้ว จึงรีบไปเล่าเรื่องของเจ้าชายให้พระราชอาและพระราชินีฟัง ทั้งสองประหลาดใจอย่างยิ่ง แต่ยินดีกับเรื่องที่เกิดขึ้น พระราชาได้สอนลูกสาวต่อว่า “นี่ถือเป็นอีกบทเรียนหนึ่งที่สอนเจ้านะเจ้าหญิง เราไม่ควรตัดสินใครหรืออะไรจากสิ่งที่เห็นภายนอก โดยที่ไม่ได้รู้เรื่องราวความจริงทั้งหมด” หลังจากนั้นไม่นาน เจ้าชายกบและเจ้าหญิงได้แต่งงานกัน ชาวเมืองทั้งสองเมืองต่างพากันโห่ร้องแสดงความยินดีกับเจ้าหญิงและเจ้าชาย และร่วมกันอวยพรให้ทั้งสองครองรักกันอย่างมีความสุขตลอดไป